O viață nouă, luminoasă, demnă de a fi trăită...

Minutarele ceasului ajunseseră aproape de cumpăna nopții. Zgomotele străzii se pierdeau treptat și acum încetaseră cu desăvîrșire. Doru, care se zbenguise pînă după căderea înserării, în curte, cu copiii de prin vecini, dormea dus în pătuțul lui. Soția, cu chipul luminat de un zîmbet abia perceptibil, poate la gîndul vreunei strîngări de-a lui Doruleț, croșeta, măsura preocupată după tipar, calcula, apoi din nou se apuca de croșetat. Iar el întinsese cu ochii pe filele cărții, pregătind seminarul de a doua zi. În casă era plăcut, odihnitor și numai tit-tac-ul invariabil al ceasului tulbura liniștea deplină ce îi înconjura...

. . . . . .

Ce fusese viața sudorului Gheorghe Stoica înainte de 23 August 1944? Un lung șirag de necazuri, de amărăciuni de tot felul. Și astăzi își amintește cum, copil fiind, își vedea tatăl întorcîndu-se de la lucru abătut, covîrșit de nevoi, suduind cu năduf viața grea, înjositoare pe care o trăia. Și își mai amintește cum în căsuța modestă de la marginea Galațiului, în care locuia ca vai de lume cu tatăl, mama și sora lui mai mică, pîinea se împuțina de la o zi la alta pe masa lor sărăcăcioasă, cum ochii mamei erau tot mai des înroșiți de plîns. Gheorghe Stoica a început să muncească de foarte tînăr. A intrat ucenic la P.C.A. Galați și, muncind din greu, înghițind mai multe sudălmi decît mîncare, a învățat meseria de sudor, de care s-a legat pentru toată viața. I-a plăcut această meserie și multe ore s-a străduit s-o „fure" de la alții, s-o prindă cît mai bine. Dar acolo, la P.C.A. se muncea pe spetite. Singura rază de lumină din viața sa era clipa în care se regăsea pe maidanul „Oborul de cereale" cu ceilalți copii de o seamă cu el, să bată acolo pînă tîrziu, o minge de cîrpă, zdrențuită și prăfuită.

Eh, cum mai visa copilul de atunci o minge mare, adevărată, cu cameră de cauciuc și anvelopă de piele!

Zorii eliberării patriei l-au găsit pe ucenicul Gheorghe Stoica pregătindu-se să devină lucrător. Împreună cu ceilalți muncitori și-a înzecit eforturile pentru a răspunde chemării patriotice, lansată de partidul comuniștilor, de a ajuta prin toate mijloacele frontul, de a sprijini lupta plină de avînt împotriva fiarelor hitleriste care se retrăgeau disperate în bîrlogul lor. În 1946, sudorul Gheorghe Stoica, în vîrstă de 20 de ani, a devenit membru de partid. Conștiința sa de clasă, dorința de a lupta pentru înflorirea patriei, pentru viitorul său și al celor ce, asemenea lui, îndurase mizeriile exploatării, l-au îndemnat să intre în rîndurile partidului, în rîndurile cele mai înaintate ale clasei muncitoare.

Gheorghe Stoica n-a uitat nici de vechea sa prietenie cu fotbalul. La șantierele navale din Galați, unde trecuse ca lucrător, și-a văzut visul cu ochii: juca fotbal cu ghete cu crampoane și mai ales cu o minge mare, adevărată! Muncitor destoinic, mereu fruntaș în întrecerea socialistă, sportiv talentat, conștiincios și disciplinat, Gheorghe Stoica a fost înconjurat de îndată cu drag și prețuit pentru frumoasa lui comportare. Un timp, a lipsit dintre muncitorii șantierelor. Plecase să-și facă stagiul militar. A jucat în anii aceia fotbal la o echipă din alt oraș. Spectatorii au fost de fiecare dată plăcut impresionați de jocul atletic, dar corect, în limitele perfectei sportivități, practicat de stoperul Gheorghe Stoica. Cînd și-a terminat stagiul militar, s-a dus să muncească la uzina metalurgică Progresul din Brăila. Acolo a fost titular în echipa care juca în categoria B. Dar îl chema parcă înapoi la Galați dorul de a lucra din nou alături de vechii săi tovarăși de muncă, de a juca iarăși fotbal alături de băieții cu care bătuse pentru prima oară o minge adevărată. Și iată-l din nou pe șantier. Gheorghe Stoica, vrednicul sudor, și-a reluat uneltele și locul pe panoul de onoare, stimat și prețuit de toți muncitorii șantierelor navale din Galați...

. . . . . .

Acesta a fost drumul sudorului Gheorghe Stoica de la 23 August 1944 încoace. De la o zi la alta, de la un an la altul, viața lui a devenit mai luminoasă, mai înfloritoare. Muncitorul destoinic, care cunoștea în cele mai mici amănunte tainele meseriei, a primit sarcina de răspundere de maistru principal în secția sudură. Sportivului priceput, disciplinat și conștiincios i s-a încredințat o altă misiune de seamă: cea de căpitan al echipei de fotbal a șantierelor navale din Galați, echipă cotată printre bunele formații ale serici a II-a din categoria C. Iar omul, omul care suferise odinioară asuprirea și exploatarea, n-a fost nici el scăpat din vedere. Căsătorit între timp cu Margareta, o fată pe care o cunoscuse din copilărie, de patru ani tatăl lui Doruleț, puștiul acela blond și neastîmpărat, Gheorghe Stoica s-a mutat cu familia într-un frumos și luminos apartament în blocurile muncitorești nou construite pe strada Traian. L-am vizitat acasă, într-una din aceste după-amieze, cînd palele de vînt dinspre Dunăre încercau în van să împrăștie zăpușeala. Ne-a deschis ușa o femeie tînără și ne-a poftit înăuntru. Am găsit o casă aranjată cu gust, cu mobilă nouă, cu un aparat mare de radio. O casă cu camere mari, cu bucătărie și baie, cu balcon pe care stau frumos rînduite ghivecele cu flori. O casă care se deschide primitoare pentru oaspeții tot mai numeroși care-i calcă pragul: sudorul Ion Partenie, Hie Vasile, secretarul organizației de partid de la secția sudură, maistrul tîmplar Grigore Lupu, maistrul instructor de la școala profesională și antrenorul de fotbal Anton Ivanov și mulți alții...

La cei 32 de ani ai săi, comunistul Gheorghe Stoica, un om al zilelor noastre, și-a făurit, datorită cuceririlor revoluționare ale poporului nostru muncitor, condus de partid, o viață nouă, luminoasă, demnă de a fi trăită!

M. GODEANU
I. MIHAICA

Cu masca, mănușile și aparatul de sudură: acesta-i maistrul sudor Gheorghe Stoica!

Lectură „în familie". Doruleț n-a vrut să se despartă de mingea pe care, cîndva, tăticul lui o visase atît de mult...

„Ți-a plăcut?" Margareta și Gheorghe Stoica schimbă primele impresii după spectacolul pe care l-au văzut...

Sportivii închină victoriile lor Partidului

Cei ce sînt astăzi mîndria sportului românesc urmau pe atunci, în majoritatea cazurilor, școala primară...

La Timișoara, Iolanda Balaș făcea cunoștință cu alfabetul și semnele aritmeticii; țintașul Ștefan Petrescu nu abandonase de prea multă vreme praștia; Ismailciuc și Dumitru observau că există unele deosebiri între lotcă și știucă... Boxerul care deține în prezent șefia semigreilor europeni, Gheorghe Negrea — copilărea pe dealurile din preajma Sibiului...

În arena internațională, România conta prea puțin... Prodigioase talente autohtone se iroseau ca fumul: Toma Aurel, pugilist formidabil, își încheia prematur cariera în mîinile impresarilor din Occident. Ca și Milică Teodorescu, ca și Panaitescu-Zigotto... Maeștri ai balonului rotund erau obiectul unui adevărat tîrg între patronii cluburilor profesioniste. Dinastia Hohenzollern poza în ocrotitoare a activității sportive, dar pentru a număra pistele de atletism din România nu era nevoie de toate degetele celor două mîini...

...Dacă m-aș pricepe cît de cît la statistică, aș încerca să scriu un poem cu multe cifre și puține cuvinte despre drumul străbătut de atunci pînă azi. Ni se pare acum și ușor și firesc să spunem: s-au construit în acești 14 ani atîtea sute sau atîtea mii de terenuri, stadioane, săli de antrenament etc. — au pășit pe calea sportului de masă atîtea sute de mii de oameni ai muncii — am repurtat (aici, probabil, pînă și cel mai bun statistician s-ar încurca...) atîtea victorii în întreceri internaționale...

Fiecare din aceste cifre concentrează un episod al luptei purtate de la bun început de clasa muncitoare, sub conducerea Partidului, pentru avîntul mișcării sportive din patria noastră. Fiecare petic de gazon, fiecare colț de tribună, fiecare poligon de tir, sînt rodul unei activități eroice, de zi cu zi, a constructorilor României socialiste. Sportivii români se mîndresc — și pe bună dreptate — cu ceea ce a făcut pentru ei, în acești 14 ani, statul muncitorilor și al țăranilor, regimul democrat-popular. Dar bunul cel mai prețios, supremul titlu de glorie al tuturor celor ce practică sportul în R.P.R., de la recordmenii mondiali și olimpici pînă la cel mai tînăr participant al Spartachiadei școlarilor — este neîndoielnic, libertatea de a sluji cu toate forțele marea cauză a poporului — construirea socialismului.

Nici una dintre vedetele sportului capitalist nu poate revendica o asemenea cinste.

Libertatea în sport, ca și în toate celelalte sectoare ale activității umane, este o cucerire a socialismului. Conștiința acestei libertăți, a legăturii indisolubile cu masele, înflăcărează pe noul atlet — al cărui prototip moral s-a ivit acum patru decenii în glorioasa țară a Sovietelor.

De aceea ne apare firesc gestul — plin de dragoste, de recunoștință — cu care sportivii noștri, învingători în marile competiții, închină laurii victoriei — poporului care le-a dat viață, partidului care le-a dat aripi.

DAN DEȘLIU
laureat la Premiului de Stat

Pe adresa ziarului nostru a sosit de la Praga următoarea telegramă trimisă de canoiștii romîni Simion Ismailciuc și Dumitru Alexe, campioni mondiali la canoe dublu viteză:

„Închinăm cu toată dragostea performanța zilei de 23 August".

Tînărul comunist DINU EUGEN...

La unul din bancurile secției pompe de injecție de la uzinele „23 August" trebăluiește un tînăr în veșnic neastîmpăr, Dinu Eugen. *În uzină a venit cu aproape zece ani în urmă... S-a calificat, mai întîi, ca strungar și apoi s-a specializat ca ajustor. De șase ani lucrează fără întrerupere în secția pompe de injecție. A ajuns să-l cunoască toți tovarășii de muncă, să-l aprecieze pentru destoinicia sa, pentru dragostea cu care muncește.*

În scurtă vreme tînărul ajustor avea să adauge la faima de bun muncitor și pe aceea de sportiv de frunte. A îndrăgit boxul, disciplină în care s-a arătat a fi o autentică speranță la categoria cocoș.

De curînd, tînărul muncitor de la uzinele „23 August" a trăit o mare bucurie: a fost confirmat membru de partid. Înaltul titlu încredințat de partid, cinstea de a face parte din statul major al clasei muncitoare l-a determinat să muncească cu puteri înzecite pentru a realiza, împreună cu brigada sa, angajamentul luat în cinstea zilei de 23 August: îndeplinirea planului lunar cu două zile înainte de termen. De asemenea, depune toate străduințele pentru a-și împlini două mari visuri: să devină înginer și să îmbrace — chiar la viitoarea ediție a campionatelor republicane de box — tricoul conferit celui mai bun „cocoș". Două visuri pe care Dinu Eugen este convins că le va împlini.

Angajamentul candidatului de partid DUMITRU HURDUBAIE...

Dumitru Hurdubaie s-a născut în anul în care miile de muncitori ceferiști luptau pe barikadele de la Griviția. De mic copil, **Dumitru Hurdubaie** a simțit asuprirea orînduirii capitaliste, a îndurat foamea, mizeria, umilința. O copilărie chinuită de care își va aminti toată viața...

O dată cu eliberarea patriei noastre de către glorioasele Armate Sovietice, au apus pentru totdeauna vremile întunecate pe care le-a cunoscut în copilărie. Astăzi, **Dumitru Hurdubaie** este electrician la complexul C.F.R. Griviția Roșie și muncește cu sîrg în secția de întreținere. **Dumitru Hurdubaie** este iubit de tovarășii săi de muncă pentru spiritul de colectiv pe care-l dovedește, pentru activitatea obștească pe care o desfășoară ca deputat în raionul Griviția Roșie, pentru meritele sale ca activist sportiv și ca sportiv în secțiile de volei și schi. De curînd, el a fost primit candidat de partid. Cît de emoționat a fost în ședința aceea a organizației de partid în care comuniștii și-au dat adeziunea pentru primirea lui în rîndurile candidaților de partid. **„M-am angajat față de comuniștii din întreprindere, ne-a spus el, să respect cuvîntul partidului, să-mi ridic necontenit calificarea, să desfășor o activitate obștească rodnică, să răspund întru totul încrederii ce mi-a fost acordată".** Și cine-l cunoaște pe **Dumitru Hurdubaie** este convins că acest angajament va deveni o realitate.